

Albertslund Kommune

Storstrøm
Ref. JANGR
J.nr. MST-521-04227
Den 2. juli 2019

**Parthøring i forbindelse med konstatering af fredskovspligt på
matr. Nr. 8cø, 8aa og 8æ Herstedvester By, Herstedvester i
Albertslund Kommune – Høringssvar fra Ejendomsselskabet
Norden Invest P/S**

Miljøstyrelsen har modtaget vedlagte høringssvar fra Ejendomsselskabet Norden Invest P/S. Dokumentet sendes hermed i partshøring.

Eventuelle bemærkninger til vedlagte bedes fremsendt til Miljøstyrelsen Storstrøm (jangr@mst.dk) senest den 30. juli 2019.

Med venlig hilsen

Jane Skov Lind
jangr@mst.dk

Miljøstyrelsen
Jane Skov Lind
Fejøgade 1
4800 Nykøbing F.

[Sendt på jangr@mst.dk]

København 28. juni 2019

Jacob Brandt
Partner

T +45 72 27 33 63
jab@bechbruun.com

Sagsnr. 069802-0001 jab/jab/jhp
Dok.nr. 21486942.1

Fredskovspligt - matr. 8cø, 8aa og 8æ, Herstedvester By, Herstedvester – j.nr. MST-521-03989

Ejendomsselskabet Norden III Invest P/S (herefter "EN") har i lyset af Miljøstyrelsens afgørelse af 24. april 2019 (j.nr. MST-521-03989) samt brev af 11. juni 2019 om partshøring, der tilkendegiver, at den oprindelige afgørelse efter Miljøstyrelsens opfattelse gav udtryk for en korrekt anvendelse af skovlovens § 3, stk. 1, nr. 3, anmodet os om at vurdere, hvorvidt Miljøstyrelsen i medfør af skovloven har hjemmel til at pålægge matr. 8cø, 8aa og 8æ, Herstedvester By, Herstedvester (herefter "Ejendommen"), fredskovspligt. Miljøstyrelsen har desuden bedt os forholde os til et udateret brev fra Hans Jönsson, der oplyser at være daværende skovfoged, og som oplyser at have deltaget i tilplantning på Ejendommen. Vi skal på denne baggrund afgive dette høringssvar på vegne af EN.

EN blev stiftet af Tele Danmark i maj 2007 med henblik på "sale and lease back" af en større del af sin ejendomsportefølje, som blev indskudt i EN, herunder Ejendommen. I august 2007 blev EN solgt til Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP) og PFA Pensionsforsikringsselskab (PFA) som nye hovedejere, og ATP og PFA er fortsat hovedejere af EN. På overdragelsestidspunktet i august 2007 indeholdt EN - ud over Ejendommen – godt 200 andre ejendomme tilhørende Tele Danmark. EN's ejendomsportefølje er spredt ud over landet, og en større del af ejendommene er "teknikejendomme", som fortsat anvendes til telekommunikations- og antenneformål for TDC A/S. I forhold til selve Ejendommen har denne siden, at Statens Teletjeneste erhvervede den i 1932, været anvendt til teknisk anlæg, idet der kort tid efter erhvervelse blev etableret sendebygning og antenneanlæg. TDC A/S lejer fortsat såvel bygninger som et areal til antennepositionerne, idet lejeaftalen på bygningerne dog ophører 30. juni 2019. Planen for Ejendommen er nu, at den skal udvikles til boligformål.

Det er vores klare vurdering, at Miljøstyrelsens afgørelse af 24. april 2019 led af en række væsentlige retlige mangler, herunder manglende hjemmel, og at den følgelig var ulovlig og ugyldig. Miljøstyrelsen har genoptaget sagen, og det er vores opfattelse, at Miljøstyrelsen i medfør af skovlovens § 3, stk. 2, er afskåret fra at træffe fornyet afgørelse om konstatering af fredskovspligt, jf. skovlovens § 3, stk. 1, nr. 3, på Ejendommen.

Indledningsvist bemærkes, at EN fuldt ud kan tilslutte sig bemærkningerne i Albertslund Kommunes brev 29. maj 2019 til Miljøstyrelsens direktør Lars Hindkjær. Vi skal i det følgende uddybe og supplere, hvorfor afgørelsen af 24. april 2019 efter vores vurdering var ulovlig og ugyldig, og hvorfor Miljøstyrelsen er afskåret fra at træffe fornyet afgørelse med samme indhold som afgørelse af 24. april 2019.

For god ordens skyld skal EN desuden bekræfte, at der ikke er konstateret tinglyst eller på anden vis registreret fredskovspligt på Ejendommen.

1. Miljøstyrelsens adgang til at pålægge fredskovspligt, jf. skovlovens § 3, stk. 2

1.1 Hjemmelskravet

Miljøstyrelsen har angivet, at hjemmelsgrundlaget for at pålægge for at pålægge Ejendommen fredskovspligt findes i skovlovens § 3, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3.

Skovlovens § 3, stk. 1, nr. 3, har følgende ordlyd:

[Fredskovspligtige arealer er]: *"Arealer med skov, der ejes eller erhverves af stat, kommuner eller folkekirke, arealer, der ejes af disse, og hvor skov etableres eller indfinder sig, samt tilhørende arealer uden træbevoksning."*

Skovlovens § 3, stk. 2, tildeler miljø- og fødevareministeren kompetencen til at beslutte, om et areal er omfattet af bestemmelsen, og denne er delegeret til Miljøstyrelsen.

Det fremgår således af ordlyden i § 3, stk. 1, nr. 3, at Miljøstyrelsens kompetence alene omfatter:

- 1) arealer, der ejes eller erhverves af stat, kommuner eller folkekirke, hvor der allerede befinder sig skov på erhvervestidspunktet,
- 2) arealer, der ejes af stat, kommuner eller folkekirke, hvor skov etableres eller indfinder sig, samt
- 3) arealer tilhørende 1) og 2) uden træbevoksning.

Ordlyden indebærer i kombination med hjemmelskravet, at det er en forudsætning for, at Miljøstyrelsen kan træffe afgørelse om, at et areal er omfattet af skovlovens § 3, stk. 1, nr. 3, at arealerne er ejet af staten på tidspunktet for Miljøstyrelsens afgørelse.

Dette understøttes af bemærkningerne til skovlovens § 3, stk. 1, nr. 1, som udtrykkeligt angiver, at retsvirkningen er knyttet til ministerens beslutning: *"Det skønnes dog at være mest hensigtsmæssigt at knytte retsvirkningerne af fredskovspligten til ministerens beslutning."*

Der kan i denne sammenhæng ikke sondres mellem ministerens beslutning efter skovlovens § 3, stk. 1, nr. 1, og efter § 3, stk. 2, idet de to bestemmelser har præcis samme formål: at fastslå fredskovspligt på et konkret areal.

Tilsvarende fortolkning understøttes af bemærkningerne til skovlovens § 3, stk. 1, nr. 3, hvor følgende fremgår: *"Efter forslaget har bestemmelsen kun virkning for de arealer, ministeren fremtidig uden ansøgning kan beslutte skal noteres med fredskovspligt, dvs. skov, der er fredskovspligtig, fordi den tilhører staten, kommunerne eller folkekirken."* Bemærkningerne må således tages som udtryk for, at arealer omfattet af skovlovens § 3, stk. 1, nr. 3, først bliver fredskovspligtig på det tidspunkt, hvor Miljøstyrelsen træffer afgørelse herom.

Det er følgelig en forudsætning, at betingelserne i skovlovens § 3, stk. 1, nr. 3, er opfyldt på afgørelsestidspunktet, hvilket ikke var tilfældet, da Miljøstyrelsen traf afgørelse ift. Ejendommen. For god ordens skyld skal nævnes, at det fortsat ikke er tilfældet.

Miljøstyrelsens retsopfattelse vil indebære, at ejendomme i privat ejerskab, som tidligere har været undergivet eksempelvis statsligt ejerskab, kan pålægges fredskovspligt med tilbagevirkende kraft, idet ejerne, som i det foreliggende tilfælde, ved erhvervelsen af ejendomme ikke havde nogen realistisk mulighed for at forudse fredskovspligtens indtræden. En sådan retsstilling vil af retssikkerhedsmæssige årsager utvivlsomt kræve et meget klarere retsgrundlag end det foreliggende, og det forekommer usandsynligt, at en sådan retsstilling skulle blive etableret uden nogen form for administrativ klageadgang for de pågældende ejere af ejendomme.

1.2 Statens ejerskab til arealerne – hjemmel og tilsidesættelse af officialprincippet

En afgørelse om konstatering af fredskovspligt på Ejendommen vil være af særdeles indgribende betydning for såvel den nuværende grundejer som mulighederne for at realisere (statens og) kommunens planlægning for området. Retssikkerhedsmæssige hensyn tilsiger derfor, at afgørelsen skal hvile på et *fuldstændigt* oplyst og korrekt grundlag. Dette gælder særligt, når afgørelsen hviler på oplysninger om forhold, der er mere end 20 år gamle, og som i realiteten indebærer, at der er tale om en afgørelse med tilbagevirkende kraft. *Enhver tvivl* må i en situation som den foreliggende komme EN til gode.

Miljøstyrelsens afgørelse af 24. april 2019 hviler på ufuldstændige og ukorrekte oplysninger, som også kommer til udtryk i styrelsens brev af 11. juni d.å., og der er tale om en grov tilsidesættelse af officialprincippet, som i sig selv bevirker, at en eventuel afgørelse, hvis den træffes på ny på samme grundlag, må anses for ulovlig og ugyldig.

Ifølge den daværende skovfoged blev Ejendommen tilplantet i 1987-1989. På dette tidspunkt var Ejendommen ejet af staten i egenskab af Statens Teletjeneste, jf. også lokalplanens redegørelse, s. 1. Uanset, om Statsradiofonien/Danmarks Radio som anført af den daværende skovfoged var involveret i tilplantningen, var det ikke i dennes egenskab af ejer.

Tele Danmark blev stiftet i 1990 som et 100 % statsejet selskab. Allerede i 1991 ophørte Tele Danmark imidlertid med at være 100 % statejet, idet de private aktionærer i KTAS og Jydsk Telefon fik tilbudt at ombytte deres aktier til Tele Danmark-aktier. I 1992 var statens andel af den samlede aktiekapital 93,7 %. Efter et mindre frasalg i 1993 blev statens aktieandel nedbragt til 89,9 %. I 1994 nedbragte staten sin ejerandel til

51%, og den 29. oktober 1997 tiltrådte et flertal i Folketingets finansudvalg, at aktstykke 41 af 27. oktober 1997 om salg af alle statens aktier i Tele Danmark.¹

Formålet med, at det alene er offentligt ejede arealer, som er omfattet af skovlovens § 3, stk. 1, nr. 3, er helt åbenbart, at et indgreb af så intensiv og begrænsende karakter ud fra retssikkerhedshensyn alene bør påføres det offentlige, som gennem ejerskab af ejendomme i videre udstrækning end private grundejere kan forventes at forfølge skovlovens formål. Hvis en tilsvarende bestemmelse blev vedtaget for ejendomme i helt eller – som i det foreliggende tilfælde – delvist privat ejerskab, ville Miljøstyrelsens afgørelser i medfør heraf formentlig være at anse som ekspropriative indgreb.

Det er tvivlsomt, om et 100 % statsejet aktieselskab kan anses som en del af staten i skovlovens § 3, stk. 1, nr. 3's forstand, men det kan udelukkes, at Ejendommen kan anses som statsejet efter aktieombytningen med de private aktionærer i KTAS og Jydsk Telefon i 1991.² Allerede derfor er betingelserne for at træffe afgørelse om konstatering om fredskovspligt efter skovlovens § 3, stk. 1, nr. 3, ikke opfyldt, og der er følgelig ikke hjemmel hertil.

Det må desuden konstateres, at det er en tilsidesættelse af officialprincippet, når Miljøstyrelsen lægger til grund, at Ejendommen var ejet af staten på det tidspunkt, hvor Miljøstyrelsen på baggrund af to luftfotos fra 1995 og 1998 vurderer, at ejendommen skulle anses som "tilhørende arealer uden træbevoksning", jf. skovlovens § 3, stk. 1, nr. 3.

Selvom ejerskabet måtte være 100 % statsejet (ikke selskabsgjort) i 1987, hvor tilplantningen ifølge den daværende skovfoged blev påbegyndt, står det klart, at der er meget stor usikkerhed om, hvornår der evt. indtrådte fredskovspligt, og at betingelserne herfor allerede ved selskabsgørelsen af Tele Danmark i 1990 – og senest ved aktieombytning med KTAS og Jydsk Telefon i 1991 – ikke var opfyldt. Selv hvis Miljøstyrelsen måtte vælge at se bort fra hjemmelsproblematikken, er der så stor usikkerhed om sagens omstændigheder, at en afgørelse om fredskovspligt på Ejendommen vil udgøre en tilsidesættelse af officialprincippet. Der er særlig stor risiko for dette i nærværende sag, når tilplantning allerede fra 1990/91 ikke ville medføre fredskovspligt, da der fra dette tidspunkt kun forelå delvist statsligt ejerskab af Ejendommen.

Det fremgår tydeligt af sagsforløbet, at Miljøstyrelsen ikke har været i stand til at fastslå sagens faktuelle omstændigheder, og at det fortsat er forbundet med betydelig usikkerhed, hvornår der evt. måtte være indtrådt fredskovspligt på Ejendommen. Dette bør i sig selv afholde Miljøstyrelsen fra at træffe en bebyrdende afgørelse med vidtrækkende økonomiske konsekvenser for EN.

¹ Rigsrevisionens Beretning om telesektorens udvikling og salget af statens aktier i Tele Danmark A/S af 4. juni 1998 (<http://webarkiv.ft.dk/BAGGRUND/statsrev/0897.htm>).

² Der henvises til Miljøstyrelsens udtalelse af 25. juni 2008 om fortolkningen af miljøbeskyttelseslovens § 50 og betydningen af kommunalt ejerskab gennem et aktieselskab (https://www.dakofa.dk/fileadmin/user_upload/documents/Netvaerk/Affaldsjura/110824/MST-udtalelse_om_MBL_prg_50.pdf).

1.3 Manglende underretning om og notering af fredskovspligt

Det følger af skovlovens § 3, stk. 6, at staten meddeler Miljøstyrelsen, når der er fredskovspligt på arealer, som staten ejer. Hvis Ejendommen, som anført i Miljøstyrelsens afgørelse, var at anse som ejet af staten frem til 1998, tilsidesatte Tele Danmark i sin egenskab af staten således sin forpligtelse til at underrette den daværende Skov- og Naturstyrelsen, jf. den dagældende skovlovs § 4, stk. 6.

Allerede dengang var Skov- og Naturstyrelsen forpligtet til at drage omsorg for, at fredskovspligt blev noteret i matriklen, jf. den dagældende skovlovs § 8, stk. 4 (nugældende § 41, stk. 1), og Skov- og Naturstyrelsen havde som grundejer af de arealer, som efter Miljøstyrelsens opfattelse kan begrunde fredskovspligt på Ejendommen, og ansvarlig for tilplantningen på Ejendommen anledning til at træffe den nødvendige beslutning og foretage den deraf følgende notering allerede på dette tidspunkt. Som anført nedenfor fører dette til, at Miljøstyrelsen har udvist retsfortabende myndighedspassivitet, og at Miljøstyrelsen følgelig også af denne grund er afskåret fra at træffe afgørelse om fredskovspligt.

Miljøstyrelsen bærer således af disse grunde ansvaret for, at det ikke var muligt for ejerne af EN at fastslå, hvis betingelserne for fredskovspligt var opfyldt på tidspunktet for erhvervelsen af EN og dermed af Ejendommen. Miljøstyrelsen er følgelig erstatningspligtig for tab, som EN måtte lide som følge af mangelfuld sagsbehandling hos Skov- og Naturstyrelsen og/eller Miljøstyrelsen.

1.4 Utilstrækkelig skovbrugsfaglig begrundelse

Miljøstyrelsens afgørelse hviler på en utilstrækkelig skovbrugsfaglig begrundelse.

Det fremgår af bemærkningerne til skovlovens § 3, stk. 1, nr. 3, at *"Når det skal vurderes, hvilke arealer, der skal noteres som fredskov, noteres efter de gældende regler (§ 4, stk. 1, nr. 9) også arealer uden træbevoksning, som naturligt hører til skoven. Det kan fx være arealer, der er uden træbevoksning, fordi det er nødvendigt for driften, eller marker, klitter, heder, moser, strandenge eller andre naturtyper, som indgår i en landskabsmæssig, naturlig sammenhæng med den egentlige træbevoksning."*

Det må, som anført af Albertslund Kommune, lægges til grund, at Ejendommen til stadighed – og fortsat – anvendes til tekniske anlæg til telekommunikationsformål, og at Ejendommen ikke kan anses for nødvendig for driften af naboarealerne, ligesom Ejendommen ikke indgår i en naturlig sammen med den egentlige træbevoksning på naboarealerne.

EN kan endvidere tilslutte sig Albertslund Kommunes synspunkter om, at det er uforeneligt, at Miljøstyrelsen i dag vurderer, at betingelserne for at pålægge fredskovspligt var opfyldt i 1987, når Skov- og Naturstyrelsen ikke vurderede dette i forbindelse med den landsdækkende fredskovskonstatering, som blev afsluttet i 1999, og Miljøstyrelsen bør tage nærmere stilling til dette ved en fornyet behandling af sagen. Dette understreges af den daværende skovfogeds beskrivelse af fremgangsmåden, idet fredskovnoteringen ifølge denne kun besøgte hver enkelt kommune én gang, og det var for Albertslund Kommunes tilfælde i 1998, hvor der i lyset

af den mulige tilplantning i 1987 måtte være rig lejlighed til at konstatere en evt. fredskovspligt på Ejendommen.

1.5 Ejendommen er lokalplanlagt og udnyttet til formålet

Albertslund Kommune har som planmyndighed redegjort nærmere for indholdet af lokalplanlægningen på Ejendommen ved brev af 29. maj 2019, og der henvises i det hele hertil.

Det skal fremhæves, at Ejendommen var taget i brug til telekommunikations- og antenneformål i overensstemmelse med lokalplanens bestemmelser på tidspunktet, hvor der ifølge den daværende skovfoged skete tilplantning. Det er i denne sammenhæng vigtigt at notere sig, at den daværende skovfoged oplyser, at tilplantningen skete i henhold til lokalplanen.

Indledningsvist skal det for god ordens skyld fastslås, at lokalplanlægning ikke indebærer en handlepligt, og Albertslund Kommune har følgelig ikke pålagt nogen noget ved lokalplanens vedtagelse, som det anføres af den daværende skovfoged. Hertil kommer, at det er vigtigt at forstå hierarkiet i lokalplanens bestemmelser. Det fremgår entydigt af lokalplanens § 1.1, at lokalplanen har til formål fastlægge områdets anvendelse til henholdsvis Vestskov og telekommunikation samt at fastlægge afgrænsningen mellem disse arealanvendelser. Dette skal ses i sammenhæng med lokalplanens § 3.1 og 3.2, der entydigt udlægger område F til rekreative fritidsformål (skov), mens område D (Ejendommen) udlægges til telekommunikation. Lokalplanens § 1.1 samt § 3.1 og 3.2 udgør samlet lokalplanens principper, hvilket bl.a. indebærer, at der ikke kan meddeles dispensation fra disse bestemmelser. Dette skal igen ses i sammenhæng med, at tilplantningen i medfør af lokalplanens § 8.3 og § 8.4 ikke – i strid med formåls- og anvendelsesbestemmelserne – kan udlægge Ejendommen til skovformål. Lokalplanens § 8.3 og § 8.4 er en form for bebyggelsesregulerende bestemmelser, der har til formål at varetage den nærmere udformning af Ejendommen inden for rammerne af lokalplanens formåls- og anvendelsesbestemmelser. Lokalplanens § 8.3 og § 8.4 skal således i videst muligt omfang afbøde de tekniske anlægs indvirken på omgivelserne – dvs. varetage æstetiske hensyn, og der er således ikke tale om, at lokalplanens § 8.3 og § 8.4 udlægger Ejendommen til skovdrift, ligesom bestemmelserne ikke kan anvendes til at indskrænke eller hindre mulighederne for Ejendommens anvendelse til telekommunikationsformål, hvilket vil være tilfældet, hvis der pålægges fredskovspligt i overensstemmelse med Miljøstyrelsens oprindelige afgørelse.

Det er efter vores opfattelse klart, at skovlovens § 3, stk. 4, er til hinder for, at Miljøstyrelsen kan pålægge arealer udlagt til telekommunikations- og antenneformål til fredskov, og som påpeget af kommunen vil dette være tilfældet i forhold til bl.a. muligheden for at udnytte et i lokalplanen udlagt byggefelt, hvis Miljøstyrelsen træffer afgørelse om at pålægge Ejendommen fredskovspligt.

Det er endvidere vores opfattelse, at de forvaltningsretlige specialitetsprincipper tilsiger, at Miljøstyrelsen ved vurderingen af dette spørgsmål bør tillægge planmyndighedens vurdering afgørende betydning.

2. Landsplanlægning

Som anført af Albertslund Kommune, har Ejendommen siden Fingerplanen 2017 været udlagt til storbyområde, og dette blev fastholdt i Fingerplanen 2019. Udlægningen til storbyområde skete på baggrund af Albertslund Kommunes høringssvar, som tilkendegav et ønske om en ændret anvendelse. Siden 2017 har der således været arbejdet på at bringe Ejendommen i anvendelse til boligformål inden for rammerne af fingerplanens § 11 og § 16, og det er således foreneligt med landsplanlægningen at udvikle ejendommen til boligformål.

Selvom Miljøstyrelsen ikke – som ved kommuneplanen, jf. planlovens § 12, stk. 1 – i medfør af en udtrykkelig bestemmelse i planloven er forpligtet til at virke for Fingerplanens gennemførelse, forekommer det usagligt, at erhvervsministeren planlægger for storbyområde på Ejendommen, som efter Miljøstyrelsens opfattelse skal pålægges fredskovspligt, som er til hinder for gennemførelsen af landsplanlægningen som tilsigtet.

Princippet om saglig forvaltning tilsiger, at Miljøstyrelsen og Erhvervsstyrelsen koordinerer udøvelsen af deres myndighedsbeføjelser.

3. Retsfortabende passivitet

Skovdistrikt København, som var en del af Skov- og Naturstyrelsen, forestod ifølge den tidligere skovfoged selv tilplantningen på Ejendommen på et tidspunkt efter lokalplanens vedtagelse i 1987. Det fremgår desuden af Miljøstyrelsens afgørelse, at Skov- og Naturstyrelsen siden 1991 har ejet de tilliggende arealer på matr.nr. 7i og 8ci, Herstedvester By, Herstedvester, og at disse mindst siden 1997 var fredskovspligtige. Som kompetent myndighed efter skovloven var Skov- og Naturstyrelsen således bekendt med tilstanden på såvel matr.nr. 7i og 8ci som Ejendommen, og Skov- og Naturstyrelsen (og sidenhen Miljøstyrelsen) har således udvist retsfortabende myndighedspassivitet ved ikke på et tidligere tidspunkt at have truffet afgørelse om fredskovskonstatering, hvis betingelserne på noget tidspunkt har været opfyldt herfor.

Dette understreges af EN's gode tro og berettigede forventninger om, at betingelserne for at pålægge Ejendommen fredskovspligt ikke var opfyldt på tidspunktet for de nuværende ejeres erhvervelse af EN og dermed erhvervelse af Ejendommen, idet fredskovpligt i givet fald burde have været pålagt på dette tidspunkt.

Miljøstyrelsen er følgelig også af denne grund afskåret fra at træffe afgørelse om fredskovskonstatering.

4. Sammenfattende konklusion

Der er en række forhold, som er til hinder for, at Miljøstyrelsen kan træffe afgørelse om konstatering af fredskovspligt i medfør af skovlovens § 3, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3.

Grundlæggende er der ikke hjemmel til at træffe afgørelse om fredskovspligt med tilbagevirkende kraft. Retsvirkningen er knyttet til Miljøstyrelsens afgørelse, og betingelserne skal derfor være opfyldt på afgørelsestidspunktet, hvilket utvivlsomt ikke er tilfældet nu, idet statsligt ejerskab delvist ophørte senest i 1991. Dette understreges af, at afgørelsen vil være udtryk for en "retlig lovliggørelse" af en efter Miljøstyrelsens opfattelse manglende tidligere beslutning om fredskovspligt. En afgørelse om retlig lovliggørelse skal træffes med hjemmel i den på afgørelsestidspunktet gældende lovgivning, medmindre andet udtrykkeligt fremgår af lovgivningen eller forarbejderne hertil. Det er følgelig også af denne grund på afgørelsestidspunktet, at betingelserne for at træffe beslutning om fredskovspligt skal være opfyldt, hvilket som nævnt ikke er tilfældet i den foreliggende sag.

Miljøstyrelsens oprindelige afgørelse var begrundet i en vurdering af to luffotos fra 1995 og 1998, hvor det må lægges til grund, at Tele Danmark ikke var 100 % statsejet, og hvor betingelsen for fredskovspligt efter skovlovens § 3, stk. 1, nr. 3, således ikke var opfyldt. Dette indebærer i sig selv, at der ikke var eller er hjemmel til at træffe afgørelse om konstatering af fredskovspligt i medfør af skovlovens § 3, stk. 1, nr. 3. Det er i lyset af tilkendegivelsen fra den daværende skovfoged uklart, hvornår der er sket tilplantning, og det er derfor ikke muligt med den fornødne sikkerhed at fastslå, at der evt. indtrådte fredskovspligt, før det fulde statslige ejerskab til Ejendommen ophørte i 1991. Det vil derfor være i strid med officialprincippet at træffe afgørelse om fredskovspligt.

Den gældende (lokal)planlægning er i medfør af skovlovens § 3, stk. 4, til hinder for, at Ejendommen pålægges fredskovspligt, og fredskovspligten er desuden til hinder for realiseringen af statens eget landsplandirektiv for hovedstadsområdet, der siden 2017 har udlagt området til storbyområde.

Staten, herunder den daværende Skov- og Naturstyrelsen, har, hvis betingelserne for fredskovspligt tidligere var opfyldt, tilsidesat en række forpligtelser, der ville have ført til, at EN ville have erhvervet ejendommen under andre og ringere kommercielle forudsætninger, idet udnyttelsesmulighederne ville være særdeles begrænsede. Hertil kommer, at Skov- og Naturstyrelsen som ejer af de arealer, der efter Miljøstyrelsens opfattelse kan begrunde, at Ejendommen pålægges fredskovspligt, og som ansvarlig for tilplantningsopgaven var nærmest til at sikre, at der på det tidligst mulige tidspunkt blev taget stilling til spørgsmålet og eventuelt draget omsorg for registrering på Ejendommens tingblad. Skov- og Naturstyrelsen (og sidenhen Miljøstyrelsen) har således utvivlsomt udvist retsfortabende myndighedspassivitet, og Miljøstyrelsen er også af denne grund afskåret fra at træffe afgørelse om fredskovskonstatering.

Hvis der på ny træffes afgørelse om konstatering af fredskovspligt efter skovlovens § 3, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3, er Miljøstyrelsen i lyset af sagsforløbet nærmest til at bære det tab, som EN påføres. EN tager således forbehold for at rejse krav om erstatning som følge af Skov- og Naturstyrelsens samt Miljøstyrelsens mangelfulde sagsbehandling, såfremt Miljøstyrelsen på ny træffer afgørelse om konstatering af fredskovspligt.

Afslutningsvist skal EN anmode om, at Miljøstyrelsen i lyset af sagens omstændigheder og forløb foretager en fornyet partshøring af EN, hvis Miljøstyrelsen på trods af ovenstående fastholder, at Miljøstyrelsen kan træffe afgørelse om fredskovspligt på Ejendommen.

Med venlig hilsen

Jacob Brandt